

Under my skin

ASHFORD SERIE

BOEK EEN

CINDY H. A.

Copyright © 2026 by Cindy H. A.

Character art cover @draawgonAll rights reserved.

No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage and retrieval systems, without written permission from the author, except for the use of brief quotations in a book review.

VERBOD OP GEBRUIK VOOR AI

Het is ten strengste verboden om de cover, illustraties, vormgeving of (delen van) de tekst van dit boek te uploaden naar, te verwerken met of op enige andere wijze te gebruiken in AI-systemen of AI-gestuurde diensten. Dit geldt eveneens voor screenshots, foto's, scans, citaten, fragmenten en bewerkingen.

Geen enkel onderdeel van dit werk mag zonder voorafgaande uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de auteur en, waar van toepassing, de illustrator worden gebruikt voor AI-training, prompts, analyse, nabootsing, bewerking of het genereren van nieuwe of afgeleide content.

Alle rechten voorbehouden.

*Voor iedere vrouw die ooit het gevoel kreeg
dat ze kleiner moest worden om iemand
anders groter te laten voelen.
Voor iedere vrouw die haar stem verloor
en de moed vond om die terug te eisen.
Voor iedere vrouw die leerde
dat liefde nooit bezit mag zijn.
En voor iedere vrouw die uiteindelijk
ontdekte dat haar kracht er altijd al was.
DIT VERHAAL IS VOOR JOU.*

Triggerwarning

Under My Skin is bedoeld voor volwassen lezers en behandelt zware, mogelijk confronterende onderwerpen. Het verhaal bevat onder meer:

- emotionele manipulatie, gas lighting, vernedering en psychologische mishandeling
- controlerend en dwingend gedrag, jaloezie, isolatie, intimidatie en bedreigingen
- huiselijk en relationeel geweld
- fysiek geweld en mishandeling binnen een relatie
- seksuele dwang, seksueel geweld en grensoverschrijdend gedrag binnen een relatie
- seksuele intimidatie, bedreiging met seksueel geweld en een poging tot aanranding
- trauma, trauma reacties, paniekaanvallen, dissociatie en flashbacks
- een passieve doodswens, zelfopofferend gedrag en het bewust opzoeken van levensgevaar
- kindermishandeling, ouderlijke verwaarlozing, alcoholmisbruik en het verlies van een ouder
- drugsverslaving, misbruik van medicatie, terugval, gokverslaving en problematische schulden
- afpersing, stalking, ontvoering, gijzeling en bedreigingen tegen dierbaren
- gedwongen deelname aan illegale gevechten en matchfixing
- expliciete beschrijvingen van vechtpartijen, bloed en zware lichamelijke verwondingen
- mes- en vuurwapengeweld, een schietpartij en een poging tot moord
- reanimatie, medische noodsituaties, ziekenhuisopname en coma
- expliciete, vrijwillige seksscènes
- grof taalgebruik

Sommige scènes worden uitvoerig en vanuit het perspectief van de betrokken personages beschreven. Daardoor kunnen ze confronterend of emotioneel belastend zijn, zeker wanneer je zelf iets soortgelijks hebt meegemaakt.

Zorg goed voor jezelf tijdens het lezen. Het is altijd toegestaan om een passage over te slaan, het boek even weg te leggen of volledig te stoppen wanneer het verhaal te dichtbij komt. Je welzijn is belangrijker dan het uitlezen van een boek.

Dit verhaal ligt me bijzonder na aan het hart. Als het lezen iets bij je losmaakt en je dat graag met me wilt delen, mag je me altijd vinden op Instagram via [**@auteur_cindy_h.a**](#). Ik lees je bericht zodra dat mogelijk is,

maar houd er rekening mee dat ik geen professionele hulpverlener ben en geen onmiddellijke ondersteuning kan bieden.

Heb je hulp nodig of bevind je je in een onveilige situatie, neem dan contact op met een professionele hulporganisatie:

BELGIË

Voor vragen over geweld, misbruik of kindermishandeling kun je gratis en anoniem contact opnemen met **Hulplijn 1712**. Telefonisch bereikbaar van maandag tot en met vrijdag tussen 9.00 en 18.00 uur. Mailen kan op ieder moment en de actuele chaturen vind je via **www.1712.be**.

Bij acuut gevaar bel je de politie via **101**. Voor dringende medische hulp bel je **112**.

NEDERLAND

Veilig Thuis is gratis, anoniem en dag en nacht bereikbaar via **0800-2000** of via **www.veiligthuis.nl**.

Je hoeft dit niet alleen te dragen.

HOOFDSTUK

Een

AVA

"We'll always have Paris. We didn't have... we'd lost it until you came to Casablanca. We got it back last night."

DE WOORDEN BLIJVEN NOG EVEN HANGEN TERWIJL DE MOTOREN VAN HET vliegtuig op de achtergrond ronken. Het vergeelde filmscherf verlicht het terrein.

in flikkerende tinten wit en grijs.

Rick neemt elk detail van Ilsa's gezicht in zich op. Zijn blik blijft op haar rusten, smachtend naar nog één seconde, nog één herinnering die hij met zich mee kan dragen wanneer ze straks voor altijd uit zijn leven verdwijnt.

Het raakt me elke keer opnieuw. Niet omdat ze afscheid nemen, maar omdat je in hun ogen ziet hoe moeilijk die keuze is die ze maken. Geen oppervlakkig liefdesverdriet of een scène die emoties probeert af te dwingen. Alleen twee mensen die van elkaar houden en weten dat ze niet samen kunnen zijn. Nee, dit is échte pijn. Het soort pijn dat ontstaat wanneer je van iemand houdt en weet dat loslaten de enige juiste keuze is.

"The problems of three little people don't amount to a hill of beans in this crazy world—"

Met een zucht klap ik mijn laptop dicht.

Twee uur.

Twee uur heb ik naar hetzelfde lege document gestaard en zinnen geschreven om ze meteen weer te wissen. Ik hoopte zo dat een andere omgeving mijn writer's block zou doorbreken.

Niet dus.

Ik leg mijn laptop naast me op het autodak, laat me achterover zakken en steun op mijn ellebogen. Mijn blik blijft op het filmdoek rusten terwijl het vliegtuig langzaam tussen de wolken verdwijnt. De wind strijkt langs mijn gezicht en voor één keer probeer ik nergens aan te denken. Ik adem diep in en —

"Dat moet de meest deprimerende film zijn die ooit gemaakt is."

Mijn ogen schieten open.

"Je weet dat ze niet samen eindigen, toch?"

Ik schiet overeind en zoek naar de stem. Aan de rand van het terrein,

naast de verlaten snackbar, leunt een man tegen de vervallen muur. Ik heb geen idee hoe lang hij daar al staat. *Blijkbaar lang genoeg om te weten welke film er speelt en om me de stuipen op het lijf te jagen.* “Jezus.” Mijn hand schiet naar mijn borstkas. “Wat is er mis met jou?”

Hij trekt één van zijn mondhoeken omhoog. “Dat is een behoorlijk brede vraag.” Zijn blik glijdt kort over me heen, blijft even hangen op de laptop naast me en de verfrommelde notities die over het autodak verspreid liggen.

“Normale mensen besluipen geen andere mensen om ze de stuipen op het lijf te jagen.”

“Besluipen?” Hij trekt een wenkbrauw op. “Dat klinkt een stuk dramatischer dan wat er daadwerkelijk gebeurde.”

“Je dook letterlijk uit het niets op.”

“Normale mensen kijken ook geen films op verlaten terreinen.”

Daar heeft hij een punt.

Ooit moet deze drive-in iedere avond stampvol hebben gestaan. Nu hangt het vergeelde doek vol scheuren, groeit er onkruid dwars door het gebarsten asfalt en staan de verouderde luidsprekerpalen scheef alsof ze ieder moment kunnen omvallen.

Sinds ik deze plek bijna een jaar geleden ontdekte, kom ik hier wanneer mijn hoofd te vol zit. De eerste keer durfde ik amper uit de auto te stappen. Daarna ben ik thuis wat meer informatie gaan opzoeken over deze plek en stond ik hier de volgende avond opnieuw. Tot mijn verbazing bleek de stroom van het gebouw nog steeds aangesloten en kwam de oude projector zonder problemen tot leven zodra ik op de startknop drukte.

Sindsdien start ik de projector iedere keer opnieuw op.

Altijd dezelfde film.

Casablanca.

Ik open mijn mond om te antwoorden, maar sluit hem meteen weer. Eén blik op zijn zelfvoldane gezicht vertelt me genoeg. Hij is duidelijk het type dat altijd het laatste woord moet hebben. Terwijl ik mijn laptop in mijn tas stop, blijft mijn blik ongewild op hem hangen. Het valt me nu pas op hoe hij steun zoekt tegen de muur. Eerst dacht ik dat het gewoon een ontspannen houding was, maar hoe langer ik kijk, hoe minder overtuigd ik daarvan ben. Zijn schouders staan gespannen, met één hand tegen zijn zij gedrukt, terwijl zijn gewicht bijna volledig op zijn andere been rust.

Mijn verstand schreeuwt dat ik terug in mijn auto moet stappen.

Een onbekende man.

Een verlaten drive-in.

Midden in de nacht.

Alles aan deze situatie zegt dat ik zo snel mogelijk moet vertrekken.

Maar mijn nieuwsgierigheid heeft altijd al het irritante talent gehad om het van mijn gezond verstand te winnen.

Mijn blik blijft hangen op zijn T-shirt. Net boven zijn heup tekent zich

een donkere vlek af die langzaam groter wordt. Zelfs in het zwakke licht van het oude filmscherm, waar inmiddels de aftiteling speelt, herken ik die kleur meteen.

“Je bloedt.”

Zijn blik glijdt kort naar de plek waar de vlek langzaam groter wordt.

“Scherp opgemerkt.” Ik blijf hem aankijken.

Moet ik gewoon vertrekken?

Dat zou waarschijnlijk het verstandigste zijn. Mijn telefoon pakken, 911 bellen en weggrijpen.

Maar hij blijft staan waar hij staat. Geen dreigende houding. Geen stap in mijn richting. Alleen die koppige blik.

“Oké...” Mijn blik glijdt opnieuw naar zijn zij. “En dat stoort je niet?”

Hij haalt zijn schouders op.

“Niet echt.” Mijn frons verdiept zich.

Dat antwoord klopt niet met wat ik zie. De donkere vlek op zijn T-shirt blijft groter worden en de spanning in zijn houding verraaft meer dan hij waarschijnlijk beseft.

“Dat ziet er anders behoorlijk ernstig uit.”

Een zachte, humorloze grijns verschijnt op zijn gezicht. “Je zit hier helemaal alleen, midden in de nacht, op een drive-in waar al jaren niemand meer komt. Volgens mij ben ik niet de enige die vandaag een paar slechte keuzes gemaakt heeft.”

“Zoals een wildvreemde die een vrouw van achteren besluipst terwijl hij bloedt?” Ik sla mijn armen over elkaar. “Ik hoor hier misschien niet, maar jij net zo min.”

“Ik ben niet degene die hier het meeste risico loopt.”

Ik frons. “Dat is je verdediging?”

Zijn mondhoek trekt opnieuw omhoog. “Verdediging impliceert dat ik mezelf moet verantwoorden.”

“Je bloedt. Dat lijkt me best wel ‘vreemd’.”

“Dat had je al gezegd.”

Alsof hij verwacht dat ik het vanzelf beu word.

Jammer voor hem.

Dat zit niet bepaald in mijn aard.

Een zucht ontsnapt van tussen mijn lippen. “Eikel,” mompel ik. Net wanneer ik iets terug wil zeggen, onderbreekt het geluid van mijn telefoon in mijn achterzak me.

Ruben.

Zonder erbij na te denken verschijnt er een glimlach op mijn gezicht. “Hey lief.”

“Daar ben je eindelijk.” Zijn stem klinkt warm, maar er zit iets onder dat ik niet helemaal kan plaatsen. “Ik begon me al af te vragen of je me aan het negeren was.”

Ik lach zacht. “Natuurlijk niet. Mijn gsm stond op niet storen. Ik was aan het schrijven, maar—”

“Eten.”

Ik knipper verbaasd. “Sorry?”

“Heb je gegeten?”

Ik zwijg en hoor hem aan de andere kant van de lijn duidelijk zuchten.

“Schat, je moet echt eten. Je kunt niet leven op koffie en koppigheid.”

“Dat doe ik anders al jaren.”

“En ik maak me daar al jaren zorgen over.”

Ik kan mijn lach niet tegenhouden. Mijn blik glijdt terug naar de onbekende man. Hij staat nog steeds bij de reling, alsof hij geen enkele intentie heeft om ergens anders naartoe te gaan.

“Dus?” vraagt Ruben. “Hoe erg is het?”

Ik laat mijn hoofd kort tegen het autoraam rusten. “Laten we zeggen dat mijn personages vandaag even koppig zijn als ik.”

“Dat klinkt als een nachtmerrie.”

“Dat is het ook.”

“Kom gewoon naar huis.”

Mijn glimlach wordt iets groter. “Zo lang ben ik toch niet weg? Mis je me nu al?”

“Langer dan twee uur. En je hebt die volledige tijd waarschijnlijk naar een leeg scherm zitten staren. Ik vind dat ik ondertussen recht heb op een poging om je te overtuigen.

Ik schud geamuseerd mijn hoofd. “Ik kom er zo aan, lief.”

“Goed.” Even blijft het stil aan de andere kant van de lijn. “Ik hou van je, Ava.”

Mijn blik glijdt opnieuw naar de onbekende man. “Ja.” Een glimlach trekt aan mijn mondhoeken. “Ik ook van jou.”

Ik verbreek de verbinding en stop mijn telefoon terug in mijn achterzak.

“Zo te horen maakt iemand zich zorgen.”

Ik negeer de opmerking.

Deze man heeft duidelijk besloten dat elke vraag een discussie waard is en elke opmerking een uitdaging is. Ik grijp mijn tas van de motorkap en stap naar het portier van mijn auto. Nog twee seconden en deze hele vreemde ontmoeting is niets meer dan een verhaal dat ik later kan vertellen.

Uit mijn ooghoek zie ik beweging en ongewild volgt mijn blik hem. Aan de rand van het terrein staat een zwarte motor geparkeerd tussen de struiken. Nee, dat meent hij niet? Mijn frons verdiept zich terwijl hij al één been over het zadel zwaait.

“Je gaat toch niet rijden?” De woorden verlaten mijn mond voor ik ze kan tegenhouden.

Hij kijkt op terwijl hij zijn helm van het stuur haalt. “Je opmerkzaamheid blijft me verbazen.”

Voor ik kan antwoorden, start hij de motor met een diepe grom. De koplamp schiet aan en werpt lange schaduwen over het verlaten terrein.

Zijn achterlicht verdwijnt tussen de bomen tot er niets meer overblijft dan stilte en duisternis.

Ik schud mijn hoofd, trek het portier van mijn auto open en gooi mijn tas op de passagiersstoel. Wat een eikel. Toch blijft het beeld van de donkere vlek op zijn T-shirt nog even door mijn hoofd spoken terwijl ik de auto start. Pas wanneer de lichten van de stad zichtbaar worden, dwing ik mezelf om er niet langer aan te denken.

Tegen de tijd dat ik de voordeur achter me dichttrek, is het bijna middernacht. De vertrouwde warmte van het huis slaat zich meteen om me heen.

“Ruben?”

“In de woonkamer.”

Ik glimlach onwillekeurig bij het horen van zijn stem en schop mijn schoenen uit. Wanneer ik de woonkamer binnenstap, zit hij op de bank met zijn enkels over elkaar op de salontafel. Papers liggen verspreid voor hem terwijl hij met rode balpen essays corrigeert. “Je weet dat normale mensen op dit uur films kijken of slapen?” vraag ik.

“Je weet dat normale mensen op dit uur niet twee uur naar een leeg document staren?”

Ik laat me naast hem op de bank vallen, en hij legt zijn arm op mijn schouders zodat ik dicht tegen hem aan kan kruipen. “Grappig.”

“Dat is één van de redenen waarom ik zo populair ben op de campus.”

“Dat maak je jezelf graag wijs, meneer Calloway.”

Met een zachte lach drukt hij een kus op mijn haar en ik sluit even mijn ogen.

“Dus.” Hij legt zijn rode pen neer. “Hoeveel woorden?”

Ik kreun. “Moeten we dit gesprek echt voeren?”

“Ja, Ava.”

“Waarom?”

“Omdat jij anders doet alsof het probleem niet bestaat.”

Mijn hoofd rust tegen zijn schouder. “Dat doe ik helemaal niet.”

“Vorige keer heb je drie dagen gedaan alsof het probleem niet bestond.”

“Dat was één keer!”

“Je agent heeft je toen zeven keer gebeld.”

“Zes!”

“Mijn punt blijft hetzelfde.” Hij legt zijn pen op tafel. “Ik heb je destijds al gezegd dat ik me zorgen maakte toen je bij hen tekende.”

Ik rol met mijn ogen. “Daar gaan we weer.”

“Ik maak me gewoon zorgen om je.”

“Dat weet ik.”

“Soms vraag ik me af of jij dat ook weet.” Hij zucht, zet zijn bril op zijn voorhoofd en wrijft met zijn duim en wijsvinger op de brug van zijn neus. “Ik zeg niet dat het een slechte keuze was.”

Dat zegt hij altijd. “Maar?”

“Maar ik vind nog steeds dat ze te veel van je verwachten.” Hij laat zijn hand over mijn arm glijden. “Ik wil gewoon niet dat je jezelf voorbijloopt.”

Misschien heeft hij gelijk. Over de uitgeverij zullen we het waarschijnlijk nooit volledig eens worden, maar wel over het feit dat ik mezelf soms verlies in mijn werk. Zijn vingers glijden langzaam door mijn haar terwijl de stilte zich tussen ons innestelt.

Ik knik naar de stapel papers naast hem. “Hoeveel literaire meesterwerken liggen daar?”

Een droge lach ontspant uit zijn keel. “Volgens één leerling is Romeo en Julia vooral een verhaal over slechte communicatie.”

Ik trek een wenkbrauw op. “Dat is niet helemaal fout.”

“Volgens haar hadden ze hun problemen kunnen oplossen met een groepschat.”

Ik schiet in de lach, waarna een zelfvoldane grijns op zijn gezicht verschijnt.

“Daar is ze weer.”

Ik frons. “Wie?”

“Mijn vriendin.” Hij legt zijn pen neer. “Niet de schrijver die al twee dagen met haar manuscript aan het worstelen is.” Hij gooit de paper op de bijzettafel en trekt me op zijn schoot.

Ik sluit mijn ogen wanneer zijn lippen mijn hals raken.

"Ruben," mompel ik, al zit er weinig overtuiging in mijn stem.

"Wat?" vraagt hij met zijn mond tegen mijn huid.

Mijn vingers glijden door zijn haar terwijl zijn handen onder mijn T-shirt glijden. "Ik moet echt verder—" begin ik, maar hij snoert me de mond met een vurige kus en voor ik het beseft, lig ik achterover op de zetel en hangt Ruben boven me.

Zijn aandacht is volledig op mij gericht, maar tegelijk ook weer niet. Zijn handen vinden feilloos hun weg over mijn lichaam, maar geen enkele beweging lijkt een vraag. Alles voelt vanzelfsprekend, alsof mijn reactie er nauwelijks toe doet. Mijn hoofd probeert nog even het manuscript vast te houden — de zin die ik net had, het woord dat ik zocht — maar geeft het uiteindelijk op.

Hij schuift mijn kleding opzij en dringt langzaam in me, zijn ogen gesloten, volledig in zichzelf gekeerd. Mijn lichaam past zich aan voor ik het goed en wel beseft. Zijn handen liggen stevig op mijn heupen en ik merk dat ik me aanpas aan zijn ritme in plaats van het mee te bepalen.

Net wanneer mijn lichaam eindelijk zijn eigen weg vindt in het ritme,

veranderen zijn bewegingen. Ze worden onregelmatiger. Zijn lichaam spant zich aan en een zachte kreun ontsnapt uit zijn keel.

Daarna valt alles stil.

Hij blijft nog even tegen me aan liggen, zijn hoofd zwaar op mijn schouder terwijl hij op adem probeert te komen.

Ik beweeg me niet. Misschien voelt hij het nog — de spanning in mijn lichaam, het onafgemaakte van dit moment. Misschien draait hij zich zo om. Misschien merkt hij het alsnog.

Ik laat mijn vingers gedachteloos door zijn haar glijden en wacht tot zijn ademhaling weer rustiger wordt. Uiteindelijk tilt hij zijn hoofd op en drukt een zachte kus op mijn lippen. Hij kijkt naar me met een tevreden glimlach. Mijn gedachten zitten nog steeds bij mijn manuscript.

“Het was een lange dag,” zegt hij terwijl hij me zijn hand aanbiedt. “Kom je mee?”

Ik schud mijn hoofd. “Ik wil toch nog even proberen te schrijven.”

Zijn hand blijft nog een moment op mijn been rusten voordat hij die langzaam terugtrekt.

Ik ken die blik.

Die blik die zegt dat hij het er niet mee eens is.

Dat hij nu al weet dat ik morgenochtend zal klagen dat ik te weinig geslapen heb. Toch zegt hij er niets over. Hij trekt zijn T-shirt recht, doet zijn broek dicht en raapt de stapel papers van de bijzettafel.

“Ruben...”

Hij kijkt op terwijl hij zijn bril terug op zijn neus zet. Eén seconde lang denk ik dat hij weer gaat beginnen over slaap, deadlines of het feit dat ik mezelf voorbijloop. In plaats daarvan schudt hij alleen zijn hoofd.

“Welterusten, Ava.” Zijn stem klinkt zacht, maar ik hoor de ondertoon erin. Hij is het hier niet mee eens.

Ik glimlach onschuldig, maar dat maakt het alleen maar erger.

Pas wanneer de slaapkamerdeur dichtvalt, kom ik in beweging en neem mijn laptop.

Het scherm licht op zodra ik hem open en me verwelkomt met hetzelfde document dat me al dagen achtervolgt. De cursor knippert ongeduldig in het midden van de pagina, wachtend op iets wat ik hem blijkbaar niet kan geven. Mijn vingers blijven boven het toetsenbord hangen terwijl ik naar de leegte staar.

Kom op.

Eén zin.

Meer vraag ik niet van mezelf. Geen volledig hoofdstuk. Geen briljante ingeving die alles oplost. Gewoon één zin die goed genoeg is om ergens te beginnen. De minuten kruipen voorbij terwijl ik naar het scherm staar.

Met een gefrustreerde zucht sluit kort mijn ogen.

Misschien had Ruben gelijk. Misschien ben ik moe. Misschien probeer ik zo hard een verhaal te forceren dat ik vergeten ben waarom ik het überhaupt wilde schrijven.

Wanneer ik mijn ogen opnieuw open, zie ik geen leeg document meer. Ik zie een bloedende, arrogante man die zonder aarzelen op zijn motor stapt, alsof gezond verstand nooit deel van zijn woordenschat is geweest.

Een geërgerde lach ontsnapt uit mijn keel. Wat een eikel. Mijn vingers zakken naar mijn toetsenbord en nog voor ik het beseft, verschijnen de eerste woorden al op het scherm. Tegen de tijd dat ik opnieuw opkijk, is het vier uur 's ochtends en heb ik eindelijk de start van mijn nieuw verhaal.

HOOFDSTUK

Twoe

CALEB

DE DEUR VALT MET EEN HARDE KLAP ACHTER ME DICT. IK LAAT MIJN voorhoofd tegen het hout rusten. De adrenaline die me tijdens het gevecht overeind hield, begint langzaam weg te sijpelen en laat een scherpe, brandende pijn achter.

“Godverdomme.”

Met tegenzin strompel ik naar de badkamer. Langzaam trek ik mijn T-shirt over mijn hoofd en gooi het in de wastafel.

De spiegel liegt niet.

Een donkerpaarse bloeditstorting spreidt zich uit over mijn linkerzij en loopt door tot onder mijn ribben. Tussen de verkleurde huid tekenen meerdere snijwonden zich af in grillige rode lijnen. Sommige zijn nauwelijks dieper dan een kras, andere hebben me diep genoeg gesneden dat ze tijdens de rit opnieuw zijn begonnen te bloeden.

Fucking Reaper.

Iedereen kent de regels van de Underground. Je stapt de ring binnen met je vuisten. Je stapt eruit op je eigen benen of je laat je eruit dragen. Zo werkt het, maar die gek dacht er duidelijk het zijne van en heeft zijn bokshandschoenen prachtig versierd met vlijmscherpe mesjes.

Met een zucht draai ik de kraan open en maak een handdoek nat met koud water. Zodra de stof mijn huid raakt, klem ik mijn kaken op elkaar en sis. *Fuck*. Dat stuk stront mag van geluk spreken dat de beveiliging me tegenhield, anders kon hij de Underground verlaten tussen vier planken.

Twintig minuten later plof ik neer in de zetel met een zak ijs tegen mijn zij en twee pijnstillers achter mijn kiezen. De stilte in mijn appartement voelt zo aangenaam dat mijn ogen langzaam dichtvallen. Tot er op de deur wordt gebonsd.

Ik negeer het.

“Ik weet dat je thuis bent, Caleb. Je motor staat voor de gym!” Ethan. Natuurlijk.

Ik overweeg heel even om hem gewoon te laten staan. Hij is mijn beste vriend, maar hij heeft nooit begrepen wanneer hij iemand met rust moet laten.

“Doe de deur open, Caleb, of ik beuk hem open!” Ik rol met mijn ogen, kom met een diepe zucht overeind en strompel naar de deur. Zodra ik die opentrek, wandelen Ethan en Sienna naar binnen, volledig overtuigd dat ze welkom zijn. Mijn humeur verslechtert onmiddellijk.

“Nee.” Dat is het enige wat ik zeg. Geen van beiden lijkt zich er iets van aan te trekken. “Ik leef nog, dus je kan weer vertrekken.”

Zij is nu wel de laatste die ik hier wil hebben.

“Dat beslis ik wel wanneer ik de schade gezien heb,” zegt Sienna terwijl ze gaat zitten. Ze klopt met haar hand op de plek naast zich. “Kom zitten.”

Ik kijk naar Ethan. “Waarom is zij hier?” Vraag ik geërgerd.

“Omdat Ethan geen keuze had,” antwoordt Sienna voordat hij zijn mond kan opendoen.

Ethan haalt zijn schouders op.

Softy. “Zitten.”

“Ik denk er nog niet aan.”

“Caleb.”

“Sienna.”

Ze trekt een wenkbrauw op. Sinds die ene nacht een paar weken geleden, blijft ze zich gedragen alsof er nog iets open staat tussen ons. Hoe vaak ik haar ook duidelijk maak dat het bij één keer zal blijven, niets lijkt binnen te komen. Eén van de slechtste beslissingen die ik ooit genomen heb. Het feit dat ze een Cage Girl is en ik haar elke fucking wedstrijd zie, helpt de situatie niet echt.

Ethan kijkt tussen ons heen en weer.

“Doe geen moeite, Cal. Geef haar haar zin, des te sneller is ze weg.”

Met een geërgerde zucht laat ik me naast haar in de zetel vallen.

Ze grijpt meteen mijn kin vast en draait mijn hoofd naar het licht.

“Auw, doe eens rustig.”

“Dat was nog niet eens de wond.” Daarna zakt haar blik naar mijn zij. De geamuseerde uitdrukking verdwijnt meteen van haar gezicht.

“Verdomme, Caleb. Iets dieper en dan zat je hier nu niet tegen mij te brommen.”

“Dat valt wel mee.”

“Hou op.” Haar vingers bewegen voorzichtig langs de rand van één van de snijwonden terwijl ze de schade opneemt.

“Serieus, Caleb. Je hebt geluk gehad.”

“En dat verbaast je?”

“Je moet naar een ziekenhuis.”

Ik stoot een droge lach uit. “En dan wat? Vertellen dat ik in een illegaal gevecht terecht ben gekomen met een idioot die scheermesjes in zijn bokshandschoenen heeft verwerkt?”

Ethan laat zich achterover zakken in de zetel. “Als je het zo zegt, klinkt het inderdaad niet geweldig.”

“Ze bellen sowieso de politie en wat dan?” Ik duw haar hand van mij af en leg het ijs weer op de bloeditstorting. “Het is gestopt met bloeden, meer dan een litteken wordt het niet.”

“Ik kan je wel verzorgen —”

“Dag Sienna.”

Ze knijpt haar ogen half dicht en blijft me zo aanstaren. Uiteindelijk schudt ze haar hoofd. “Je bent een eikel, Caleb.”

Een uur geleden werd ik ook al zo genoemd door die vreemde griet op de drive-in. “Dat heb ik vandaag al vaker gehoord.”

Ze werpt me een vernietigende blik toe. “Geloof me, dat verbaast me niets.” Met een geërgerde zucht grijpt ze haar tas van de salontafel. “Zoek het uit.”

“Dat was het plan.”

Ze draait zich om en beent richting de deur.

“Niet met de deur—”

BAM.

De voordeur slaat dicht nog voor Ethan zijn zin kan afmaken. Hij zucht diep terwijl hij achterover zakt in de zetel. Ik schud mijn hoofd.

“Wat bezielt je om haar mee te nemen naar mijn huis? Je weet wat ik van haar denk.”

Ethan trekt een wenkbrauw op. “En wat denk je dan van haar?”

“Dat ze bloedirritant is.”

“Pot. Ketel.”

Ik rol met mijn ogen en negeer hem, maar hij blijft me ongelovig aankijken. “Waarom kijk je zo?” vraag ik.

Ethan laat zijn hoofd tegen de rugleuning vallen. “Omdat het vandaag echt niet veel scheelde.”

Ik rol opnieuw met mijn ogen. “Daar gaan we weer.”

“Serieus, Caleb. Ik meen het.” De gebruikelijke grijns ontbreekt op zijn gezicht. “Toen ik al dat bloed zag, dacht ik even dat die klootzak een slagader had geraakt.”

Mijn kaak spant zich aan bij de gedachten aan die eerste uppercut met die fucking handschoenen. “Hij had nooit in de ring mogen staan met die handschoenen.”

“Dat weet ik.”

“Waar was de controle?” Iedereen wordt gecontroleerd voor hij de kooi instapt. Reaper is daar niet zomaar tussendoor geglipt. Iemand heeft dit laten gebeuren.

“Vraag dat aan Vince.”

“Dat ga ik ook doen.” Een paar tellen lang blijft het stil. Dan verschuif ik het ijs opnieuw tegen mijn zij.

“Hoeveel?”

“Je bent ongelooflijk.” Zucht Ethan.

“Hoeveel?” Dring ik aan.

“Negenduizend.”

Mijn wenkbrauwen schieten omhoog. *Shit*. Nog nooit zoveel gewonnen. “Serieus?”

Hij haalt zijn schouders weer op voor hij een omslag uit zijn achterzak trekt.

“Reaper was favoriet.”

“Dat verklaart veel.”

“Caleb.”

Ik kijk op. Ethan staart me aan alsof hij iets probeert te begrijpen.

“Hij is het niet waard. Hij heeft je al genoeg gekost.”

Mijn aandacht verschuift naar de bloeduitstorting op mijn zij.

Negenduizend dollar, twee gevechten, één avond. Maar het is nog steeds niet genoeg.

“Dat bepaal ik zelf wel.”

Ethan houdt mijn blik nog een paar seconden vast en schudt dan zijn hoofd.

“Prima.” Hij is het er duidelijk niet mee eens, maar begrijpt ook dat dit geen zin heeft.

“Waar ben je eigenlijk naartoe verdwenen na het gevecht?”

Ik laat de ijszak op tafel vallen, neem de omslag en schuif hem ongeopend in de lade bij de rest.

“Gewoon wat rondgereden.”

“Met die wond?” vraagt hij ongelovig.

“Blijkbaar.”

“Je hebt echt een doodswens.”

Ongewild verschijnt opnieuw het beeld van die vrouw op de drive-in voor me. Wat doet iemand in godsnaam alleen op een verlaten drive-in in het midden van de nacht?

“Caleb?” Ik kijk op. Hij vernauwt zijn ogen. “Dat gezicht ken ik.”

“Het zal wel.”

“Wie was ze?” Mijn blik schiet terug naar hem.

“Hé?”

“Er was een vrouw, niet?”

Verdomme. “Je ziet spoken.”

“Tuurlijk.”

Ik gooi een bokshandschoen naar zijn hoofd. Hij vangt ze lachend op.

“Half zeven,” zegt hij terwijl hij overeind komt. “Vergeet niet dat de gym morgen opengaat.” Hij loopt naar de deur. “Je weet wel. Jóuw club.”

Mijn blik glijdt naar de klok aan de muur. *Shit*. Over minder dan drie uur gaat Iron & Edge voor het eerst open.

HOOFDSTUK

Drie

AVA

MIJN JAS IS NOG NIET UIT OF EEN BEKENDE VIERVOETER LEUNT AL TEGEN me aan.

“Hallo vriendje, ik ben ook blij om jou terug te zien.”

Fable kijkt me aan alsof ik hem maanden in plaats van uren heb achtergelaten. Terwijl ik achter de oren van werelds schattigste pup ooit kriebel laat ik mijn blik door de zaak glijden.

De namiddagdrukte heeft After Words volledig in haar greep. Studenten zitten tussen torens van studieboeken, iemand typt geconcentreerd op een laptop. Achter de bar maakt Tess drankjes terwijl ze tegelijkertijd een verhitte discussie over een romantasy boek probeert te winnen.

“Ik zweer je, als die auteur in het volgende boek nog één keer een personage vermoord om zogenaamd karakterontwikkeling te creëren, dan vlieg ik persoonlijk naar haar toe.”

“Dat klinkt als een redelijke reactie.”

Tess kijkt op vanachter de bar. Haar gezicht licht op zodra ze me ziet.

“Eindelijk, ik begon al te denken dat je man je had opgesloten.”

“Ook voor jou een goedemiddag.” Ik loop achter de bar door en hang mijn jas aan een haak.

“Vergeet mijn goedemiddag.” Tess zet een glas neer en wijst beschuldigend met haar cocktailshaker naar me. “Zeg me alsjeblieft dat je eindelijk iets op papier hebt gekregen.”

Ik kreun zacht.

“Ava.”

“Tess.” Ze gooit haar hoofd achterover. “Ik heb nood aan een nieuw boek om hier overdreven enthousiast te promoten. Mijn hele persoonlijkheid bestaat uit het aanbevelen van je oude boeken aan nietsvermoedende klanten.”

“Dat klinkt als een zwaar leven.”

“Het is een zwaar leven.” Ze legt een hand op haar borst. “Weet je hoeveel mensen ik deze week overtuigd heb dat ze absoluut een gesigneerd exemplaar nodig hebben?”

“Niemand?”

“Drieënveertig.”

Ik blijf midden in mijn beweging steken. “Dat meen je niet!”

“Nee.” Ze grijnst. “Maar het waren er wel veel.”

Fable laat zich met een zucht aan mijn voeten vallen alsof zelfs hij gewend is aan haar theatrale gedrag.

“Dus? Hoeveel woorden vandaag?”

Ik geef geen antwoord, waardoor haar vrolijke gezicht vrijwel meteen betreft.

“Ach, Ava, er komt vast wel iets—”

“Ik heb een begin.” Ik onderbreek haar en haar glimlach verschijnt meteen weer.

“Echt? Laat lezen.”

Ik schud mijn hoofd. “Je weet wel beter. Ik laat pas iemand lezen wanneer ik er zelf tevreden over ben. Dit is nog maar een eerste versie.”

Ze trekt een pruillip. “Zeg me dan op zijn minst dat er een knappe man in voorkomt. Echt, Ava, ik heb nood aan een nieuwe book boyfriend.”

Ze geeft de cocktail die ze aan het bereiden was aan een klant, compleet met de stralende glimlach die haar foienpot waarschijnlijk beter vult dan haar geweldige drankkaart. “Nu die nieuwe gym aan de overkant open is, krioelt het hier van de gespierde mannen.”

“En toch ben je nog steeds single.”

“Omdat spieren alleen niet genoeg zijn.”

“Dat is verrassend diepzinnig van je.”

“Ik weet het.” Ze neemt lege glazen aan van een klant die aan de bar zit. “Ze moeten ook kunnen lezen. Misschien moet je eens in die gym gaan rondlopen.”

“En wat moet ik daar doen?”

“Geen idee? Vallen over een halter? Een man opscharrelen? Inspiratie opdoen?”

Ik lach. “Ik laat de versierpogingen liever aan jou over.”

“Dat is maar goed ook.” Ze werpt me een veelbetekenende blik toe. “Jouw smaak in mannen vertrouw ik niet helemaal.”

“Dat zeg je alleen omdat je Ruben niet mag.”

Tess haalt haar schouders op. “Ik vind hem gewoon... veel.”

“Veel?”

“Veel professor.”

Ik rol met mijn ogen. “Dat slaat nergens op. Hij... zorgt voor me.”

“Zie je? Dat bedoel ik.” Ze schudt haar hoofd. “Jij verdedigt hem zelfs wanneer ik niet eens iets heb gezegd.”

“Omdat we deze discussie al vaker gehad hebben.”

Haar mondhoeken krullen omhoog. “Misschien.” Ze draait zich om en geeft een student achter de bar enkele instructies zodat ze eindelijk haar lunchpauze kan nemen.

“Kom op, vriendin.”

Ze trekt haar schort los en gooit die op de toog. “We gaan iets eten en jij gaat me alles vertellen over dat nieuwe manuscript.”

Tien minuten later zitten we aan een tafeltje bij het raam. Tess leunt met haar kin op haar hand terwijl ik probeer uit te leggen wat er momenteel in mijn hoofd rondspookt.

“Ik weet het nog niet helemaal,” geef ik toe. “Maar ik denk dat ik iets anders wil schrijven.”

“Anders hoe?”

Ik staar even naar mijn bord. “Geen fantasy. Meer... echt. Ik bedoel geen draken, geen magie, geen koninkrijken die gered moeten worden.” Ik haal mijn schouders op. “Gewoon mensen.”

“Mensen zijn verschrikkelijk.”

“Exact.”

Dat levert me een grijns op.

“Ik weet het niet. Misschien iets in de richting van een romance, maar niet het kleffe soort.”

“Romance? Maar niet zo een feel good gedoe” Haar ogen beginnen te glinsteren.

“Ik denk aan een vrouw die vastzit in een leven waarin ze niet gelukkig is. Langzaam begint ze zichzelf kwijt te raken, tot ze iemand ontmoet die alles is wat ze zou moeten vermijden.”

Tess zegt niets meer.

“Iemand die problemen met zich meebrengt, die niet bepaald een goed mens is, maar die haar wel laat voelen dat ze leeft. En hoe dichter ze naar hem toe groeit, hoe meer haar zorgvuldig opgebouwde leven begint af te brokkelen.” Ik haal mijn schouders op. “Of zoiets, ik weet het nog niet.”

Tess kijkt me met open mond aan. Ze knippert een paar keer ongelovig met haar ogen.

“Je schrijft geen fantasy? Wat vindt Eleanor daarvan?”

“Geen idee, ik denk dat ze op dit moment al blij is dat er überhaupt woorden op papier heb.”

Een luid gekletter weerklinkt vanuit de zaak. Een dienblad belandt op de grond, gevolgd door enkele kleurrijke vloeken van een student.

Automatisch schuif ik mijn stoel naar achteren. “Ik help wel even.”

“Blijf zitten.”

Ik kijk op.

Tess wijst met haar lepel naar me. “Ik meen het, Ava. Als ik je straks achter de bar betrap, stuur ik je linea recta naar huis.”

“Tess.”

“Geen discussie.” Haar blik verzacht. “Je hebt eindelijk weer inspiratie. Ik laat echt niet toe dat je die verspilt aan koffies uitschenken.”

“Jij leidt me niet af, Tess.”

Ze glimlacht. “Mooi. Dan blijf je zitten, laat je je bedienen en schrijf je.”

Ik lach. “Dat klinkt verdacht veel als een bevel.”

“Dat is het ook. Tegen het einde van de week wil ik minstens de eerste hoofdstukken lezen.”

“Je weet dat ik nooit iemand laat lezen voor—”

“Voor je tevreden bent. Ja, ja. Die speech ken ik ondertussen vanbuiten.” Ze gebaart naar het raam.

“En als je inspiratie nodig hebt, moet je maar eens rondkijken. Er loopt hier tegenwoordig genoeg mannenvlees rond voor wel tien boeken.”

“Mannenvlees?”

“Mannenvlees.”

Ik schud mijn hoofd, maar volg toch haar blik naar buiten. Aan de overkant van de straat lopen mensen af en aan bij Iron & Edge. Sommigen dragen sporttassen over hun schouder, anderen komen bezweet naar buiten met een waterfles in de hand. Jong, oud, gespierd, minder gespierd.

De gym lijkt een constante stroom bezoekers aan te trekken. En niet alleen mannen. Mijn blik blijft even hangen op een groep vrouwen die lachend de zaak binnenwandelt. Eerlijk gezegd had ik altijd gedacht dat boksen vooral bestond uit mannen die elkaar vrijwillig een hersenschudding proberen te bezorgen.

“Misschien moet ik ook maar lid worden.” Tess grijnst terwijl ze haar stoel achteruit schuift. “Puur voor onderzoeksdoeleinden, uiteraard.”

“Uiteraard.”

Ze geeft me een kus op mijn wang, stapelt onze lege glazen op elkaar en komt overeind.

“Hup, hup. Schrijven, juffrouw.” Daarna wijst ze naar Fable. “Jij houdt haar in de gaten.”

Fable gaat vlak naast mijn tafeltje liggen. “Woef.”

Ik staar de hond aan. “Verrader.”

Fable kwispelt tevreden en nestelt zich naast mijn stoel op de grond alsof hij zijn opdracht bloedserius neemt.

Met een zucht klap ik mijn laptop open. Tot mijn eigen verbazing beginnen de woorden vrijwel onmiddellijk te stromen. Niet perfect, verre van zelfs. Sommige zinnen verdwijnen even snel als ze verschijnen, andere blijven staan omdat ik geen beter alternatief kan bedenken.

Na een tijdje verschijnt een verse kop koffie. Wanneer die leeg is, verschijnt er een tweede en daarna nog een derde.

Buiten verandert het middaglicht langzaam in de warme gloed van de vroege avond. Pas wanneer mijn telefoon begint te trillen, schrik ik op.

Shit.

Ik had gezegd dat ik hooguit een uur of twee zou wegblijven. Ik neem snel op.

“Hey.”

“Je leeft dan toch nog. Ik heb je verschillende keren geappt.” Rubens stem klinkt vriendelijk zoals altijd. “Ik begon me al af te vragen waar je

was.” Mijn blik schiet naar de klok in de hoek van mijn scherm. Zes uur. Verdomme.

“Sorry, ik was de tijd uit het oog verloren.”

“Dat merk ik.” Hij lacht zacht. “Ik dacht dat je maar een uurtje of twee naar Tess zou gaan.”

Een ongemakkelijk gevoel trekt door mijn maag. “Dat was ook het plan.”

“Natuurlijk.” Even blijft het stil. “Ik maakte me gewoon zorgen.”

Mijn vingers sluiten zich steviger rond mijn telefoon. “Dat is niet nodig.”

“Misschien niet.” Opnieuw die vriendelijke toon. “Maar toen ik het huis leeg aantrof, begon ik me af te vragen of je ondertussen verhuisd was naar After Words.”

Ik glimlach zwak. “Zo erg is het niet.”

“Volgens mij ziet Tess je vaker dan ik tegenwoordig.” De opmerking klinkt als een grapje, maar toch voelt het niet helemaal zo.

“Ik ben al een tijdje niet meer bij Tess.” De leugen glipt eruit voordat ik er erg in heb.

Waarom zeg ik dat?

“Ah.” Zijn toon ontspant.

Mijn blik blijft hangen op het halflege koffiekopje naast mijn laptop. “Ik was nog wat boodschappen aan het doen.”

“Dat dacht ik al.” Een korte stilte volgt. “Ik had nog niets gegeten. Ik hoopte dat we dat samen zouden doen.”

“Sorry.”

“Geeft niet.” Zijn stem wordt weer warmer. “Kom je snel naar huis?”

“Ik vertrek meteen.”

“Goed, dan wacht ik nog even.”

“Tot zo.”

“Rij voorzichtig.” Zodra de verbinding verbroken wordt, blijf ik nog even naar het donkere scherm staren. Het ongemakkelijke gevoel in mijn borst weigert te verdwijnen.

Met een zucht raap ik mijn spullen bijeen.

“Ik ga ervandoor!” roep ik richting de bar.

HOOFDSTUK

Vier

CALEB

TEGEN DE TIJD DAT DE LAATSTE MENSEN VERTREKKEN, PROTESTEERT ELKE spier in mijn lichaam. De pijnstillers halen de scherpste kantjes eraf, maar meer ook niet. Terwijl Ethan de laatste handschoenen opbergt, laat ik mijn blik door de gym glijden.

De opening was een succes, dat blijkt tenminste uit het aantal inschrijvingen. Toch blijf ik met een wrange smaak in mijn mond achter. Meer dan de helft van de nieuwe leden wil hun conditie opbouwen, een paar kilo verliezen of één keer per week tegen een boksak slaan om te ontstressen. Daar is niets mis mee, integendeel. Alleen bouw je daar geen kampioenen mee. Ik wil vechters, talent, mensen die bereid zijn alles te geven zodra ze de ring instappen, mensen die blijven rechtstaan wanneer hun lichaam hen smeekt om te stoppen. Op dit moment zie ik daar weinig van.

“Je kijkt niet bepaald tevreden voor iemand die vandaag een geslaagde opening heeft gehad. Het was toch een succes?”

“Ik had meer verwacht.” Ethan werpt een blik op de inschrijvingen.

“Gast, het is dag één.”

“Ik weet het, *gast*.” Moest ik Ethan al niet jaren kennen, dan had ik hem nooit kunnen verdragen. “Ik ga naar boven.”

“No way, je bent al sinds zes uur vanmorgen wakker. Je hebt drie pijnstillers ingenomen die volgens mij zelfs een paar olifanten zouden vloeren en je hebt nauwelijks gegeten.” Zijn blik glijdt naar de overkant van de straat. “We gaan iets drinken.”

Ik volg zijn blik en frons.

“In een fucking boekenwinkel mét alcohol?” Ik snuif een lach weg. “Ik dacht het niet.”

“Dat is exact waarom we er heen moeten.” Hij trekt zijn jas aan. “Zie het als een kennismaking met de burenen.” *Geen interesse.*

“Ik ken de burenen al.”

“Nee, je kent hun gevel en zoveel vooroordelen, Cal. Je zou beter moeten weten.”

Ik maak geen aanstalten om hem te volgen en zet koers richting de deur van mijn appartement boven de gym.

“Dit begint stilaan zielig te worden.”

Ik grijns. “Zegt de man die vorige week buitengezet werd omdat hij met twee vrouwen tegelijk aan het flirten was.”

“Dat was een misverstand.”

“Dat waren twee zussen.”

“Nog steeds een misverstand.”

Ik schud mijn hoofd. “Tot morgen, Ethan.”

“Nee, ik meen het, Caleb.” Zijn stem wordt iets serieuzer. “Het wordt tijd dat je nog eens geneukt wordt.”

Ik laat een droge lach horen. “Sterk argument.”

“Sinds Sienna sta je droog.” Hij haalt zijn schouders op. “En geloof me, vrouwen die lezen zijn— verbluffend.”

Ik trek een wenkbrauw op. Waar heeft hij het in godsnaam over? “Verbluffend?”

“Die *romantasy* boeken verkopen niet voor niets zo goed.” Een grijns verschijnt op zijn gezicht. “Die vrouwen hebben verbeelding en willen *alles* proberen.”

“Je bent onmogelijk.” Maar hij heeft gelijk. Sinds Sienna is iedere poging tot een one-night stand geëindigd in drama.

“Dat is geen nee.” Hij werpt mijn vest mijn kant op. Uit reflex vang ik hem op. Een scherpe pijn schiet door mijn zij.

“Godverdomme Ethan.”

Ethan schudt geamuseerd zijn hoofd.

“Dat neem ik als een ja.” Voor ik hem kan vertellen wat hij met zijn ‘ja’ mag doen, duwt hij de deur al open.

De koele avondlucht vult mijn longen zodra ik buiten stap..

“Eén drankje,” mompel ik.

“Ja, *tuurlijk*.”

Ik negeer hem en steek de straat over. Van dichtbij ziet de zaak er nog vreemder uit dan ik had verwacht. Grote ramen. Boekenkasten. Toch kan ik niet ontkennen dat het concept duidelijk werkt. De ruimte zit bijna volledig vol. Mensen praten met kleurrijke cocktails in hun hand, anderen zitten met een boek aan een tafeltje alsof ze vergeten zijn dat er nog een wereld buiten deze zaak bestaat.

Ethan baant zich een weg richting de bar, een van de weinige plekken waar nog plaats is voor twee mannen van onze omvang.

“Serieus,” mompel ik. “Wie combineert er nu boeken met alcohol?”

“Een genie.” De vrouwelijke stem komt zo onverwacht dat ik opkijk. Aan de andere kant van de bar staat een vrouw met ros haar glazen af te drogen. “Je wilt niet weten wat de combinatie van alcohol en een goed boek kan doen.” Een grijns speelt rond haar mond terwijl ze de handdoek over haar schouder gooit. “Voor de verkoopcijfers bedoel ik, voor je aan andere dingen denkt.”

Naast me schiet Ethan in de lach.

Mijn aandacht blijft echter hangen bij de vrouw achter de bar. Ze is niet het soort vrouw dat probeert indruk te maken. Dat alleen al maakt haar interessanter dan de helft van de vrouwen die vandaag door de deuren van Iron & Edge zijn gewandeld. Misschien heeft Ethan toch een punt.

Misschien.

“Genie?” Vraag ik.

“Uiteraard.” Ze legt een glas weg. “Dat is de enige logische verklaring.” Haar glimlach wordt alleen maar breder.

Ik merk dat ik terug lach voor ik het zelf beseft. Interessant.

“Jullie zijn de nieuwe burens.” Het is geen vraag.

“Zo opvallend?”

Ze wijst naar onze zwarte hoodies en haar blik blijft een seconde hangen op het logo van Iron & Edge. “Niet bepaald.” Ze steekt een hand uit over de bar. “Tess.”

“Caleb.”

“Ethan.” Mijn beste vriend schenkt haar zijn meest geërfde glimlach.

Tess’ mondhoeken krullen omhoog. “Oké,” zegt ze terwijl ze haar blik tussen ons heen en weer laat glijden. “Nu begrijp ik waarom het in mijn zaak vandaag plots zo druk was.”

Ethan legt een hand op zijn borst. “Eindelijk iemand die talent herkent.”

“Rustig.” Ze lacht. “Ik had het over de gym.” Tess’ mondhoeken krullen opnieuw omhoog. “Wat kan ik voor jullie inschenken?” Ze schuift twee drankkaarten onze richting uit. Ik sla de mijne open en frons.

Between the Covers
The Great Gatsby
Pride & Prosecco
Dark & Stormy.
A Court of Mint & Fury
The Night Citrus

Geen idee wat de helft van die drankjes betekent. Ik lees de kaart nog een tweede keer en daarna een derde keer. Het helpt niet.

“Wat is er mis met gewoon bier?” Tess kijkt op van het glas dat ze staat af te drogen.

“Waar blijft je gevoel voor avontuur?”

“In de gym blijkbaar.” Een zachte lach ontsnapt haar.

Ik klap de kaart dicht. “Goed, kies jij maar.”

Tess trekt een wenkbrauw op en grijnst.

“Dan krijg je een Dark & Stormy, past duidelijk bij je persoonlijkheid.” Knipoogt ze naar me. Ik mag haar.

“Doe voor mij maar ‘Between the covers’,” zegt Ethan zonder naar de kaart te kijken.

“Jij bent tenminste avontuurlijk.” Ze neemt de kaarten terug aan. Onze blikken volgen haar terwijl ze zich tussen de klanten door een weg baant naar de andere kant van de bar.

“Dit wordt officieel mijn favoriete tent.” Zegt hij zonder zijn ogen van

Tess af te houden. Een doffe klap weerklinkt vanuit de trap achteraan de zaak. Verschillende mensen kijken op en mijn blik volgt automatisch. Een vrouw staat halverwege de trap terwijl losse papieren, pennen en een notitieboek verspreid liggen over de houten treden. Nog meer papieren dwarrelen richting de grond.

Ethan grijnst.

“Dat lijkt me jouw type.”

Ik kijk naar de chaos die zich ondertussen op de trap afspeelt. Donker haar, veel te veel papieren en iemand die wanhopig probeert alles bij elkaar te rapen. Ik kijk terug naar Ethan.

“Waarom?”

“Ze ziet eruit alsof ze problemen met zich meebrengt.”

“Ethan, nog even en je kunt ander werk zoeken.” Hij lacht alleen maar.

Ik wacht niet op een reactie en loop richting de trap. Tegen de tijd dat ik de onderste trede bereik, zit de vrouw al gehurkt tussen een zee van losse pagina's.

“Hier.”

Ik raap een paar vellen papier op en steek ze haar toe.

Haar vingers verstijven rond de pagina's. Vreemd. Pas wanneer ze opkijkt, begrijp ik waarom. Groene ogen, verbaasde blik en plots weet ik exact waar ik haar eerder heb gezien. De drive-in. Een paar seconden lang staart ze me alleen maar aan.

Hoeveel toeval kun je hebben?

“Je hebt duidelijk een talent voor dramatische ontmoetingen.” Er verschijnt een kleur op haar wangen.

“Dat— dat was niet de bedoeling.”

“Ja, natuurlijk.”

Ze laat een lichte zucht uit haar keel ontsnappen en grist het op voordat ik het kan doen.

“Je leeft nog,” zegt ze uiteindelijk.

Mijn hand glijdt automatisch naar mijn zij. “Jou ontgaat duidelijk niets.”

“Je maakte het me ook niet bepaald moeilijk.” Haar blik blijft een seconde hangen op de plek waar mijn T-shirt tegen de bloeduitstorting spant. “Ik dacht eerlijk gezegd dat je mijn advies ging negeren.”

“Dat heb ik ook gedaan.”

Nu verschijnt er daadwerkelijk een glimlach. Even later verschijnt Tess naast ons met een dienblad in haar handen.

“Ava, is alles oké?” Haar blik glijdt over de papieren die nog verspreid liggen op de trap. “Ik heb je al zo vaak gezegd om voorzichtig te zijn, als je hoofd weer in je verhalen zit dan —”

Verhalen?

Mijn blik blijft hangen op het notitieboek dat ze iets te stevig tegen haar borst klemt.

Caleb,” zegt Tess terwijl ze kort naar mij knikt. “Dit is Ava, mijn beste

vriendin én toekomstige bestsellerauteur die straks veel te beroemd wordt om nog tijd voor mij te hebben."

"*Dramaqueen*," mompelt ze.

"Ava, dit is Caleb. Onze overbuur. Jullie gaan elkaar vast nog vaker tegenkomen. Ava woont hier praktisch."

Ava lijkt nauwelijks te registreren dat Tess ons net aan elkaar heeft voorgesteld.

"Hi. Oké, ik moet echt gaan."

Nog voor iemand iets kan antwoorden, draait ze zich richting de uitgang. De hond verschijnt opnieuw uit het niets en duwt zijn snuit tegen haar hand.

Ava krabt hem automatisch achter zijn oren. "Gedraag je een beetje, oké?"

De hond kwispelt enthousiast.

"Hij luistert alleen wanneer hij daar zelf zin in heeft," zegt Tess droog.

"Net als zijn baasje."

"Excuseer?"

Een glimlach verschijnt rond Ava's mond. "Love you, Tess." Daarna duwt ze de deur open en verdwijnt naar buiten.

Mijn blik blijft een seconde langer op de gesloten deur hangen dan nodig is. Daarna neem ik opnieuw plaats aan de bar en grijp ik naar het drankje dat Tess voor me heeft neergezet.

"Interessant."

"Hou je mond."

Ethan grijnst. "Een vrouw die niet aan je voeten ligt zodra ze je ziet. Dat zie je ook niet elke dag."

"Ethan."

"Sterker nog, ze is letterlijk van je weggelopen."

"Hou. Je. Mond."

Zijn grijns wordt alleen maar breder.

HOOFDSTUK

Vijf
AVA

DE PARKEERPLAATS VAN DE SUPERMARKT IS BIJNA LEEG WANNEER IK MIJN auto tussen twee andere parkeer.

Toch blijf ik nog even zitten nadat ik de motor heb uitgezet. Mijn handen rusten op het stuur terwijl mijn blik op niets in het bijzonder gericht blijft. Caleb.

Van alle plaatsen waar ik hem opnieuw had kunnen tegenkomen, was After Words waarschijnlijk de laatste die ik verwacht had. De eigenaar van Iron & Edge. Ik kan niet anders dan lachen.

Mijn gedachten dwalen terug naar de trap.

Naar de stapel papieren die overal terechtkwam, naar de manier waarop hij me herkende en naar het feit dat ik vervolgens bijna letterlijk ben weggerend.

Ik laat mijn hoofd achterover zakken tegen de stoel. Wat zijn de kansen?

Blijkbaar groter dan nul.

Met een zucht stap ik uit en loop de supermarkt binnen.

Het kost me minder dan vijf minuten om een maaltijd te vinden die snel klaar is. Pasta, een pot saus en knoflookbrood verdwijnen in mijn mandje terwijl mijn gedachten alweer afdwalen.

Het is bijna acht uur, veel later dan ik had gepland, en alleen die gedachte al legt een knoop in mijn maag.

Niet omdat Ruben boos zal zijn. Dat is zelden zijn eerste reactie. Nee, hij zal me aankijken met die rustige, begripvolle blik en zeggen: *Je bent jezelf weer voorbij aan het lopen, Ava. Er is meer dan alleen schrijven.*

En voor ik het weet, vraag ik me af of hij misschien gelijk heeft.

Mijn vingers klemmen zich steviger rond het handvat van het winkelmandje.

Ik had gewoon even een bericht moeten sturen. Dat kost amper een minuut.

Hij maakt zich alleen maar zorgen.

De gedachte voelt logisch.

Zo logisch zelfs, dat ik pas een paar tellen later besef dat ik mezelf opnieuw aan het verantwoorden ben.

Ik stop midden op de parking.

Waarom eigenlijk?

Ik was bij Tess. Exact waar ik gezegd had dat ik zou zijn. Ik heb niets verkeerd gedaan.

Toch ga ik in gedachten al na welke uitleg het meest geloofwaardig klinkt.

Onderweg naar huis probeer ik mezelf ervan te overtuigen dat ik van een mug een olifant maak. Belachelijk. Ik ben een paar uur langer weggebleven dan gepland, niets mis mee. Mijn blik blijft hangen op de verlichte ramen van het huis terwijl ik automatisch de excuses herhaal die ik onderweg heb bedacht.

De supermarkt zat voller dan verwacht.

Ik moest nog boodschappen doen.

Ik verloor de tijd uit het oog.

Wanneer ik uiteindelijk de voordeur open, tref ik Ruben aan de keukentafel met zijn laptop open geklapt. Zijn aandacht verschuift van het scherm naar de boodschappentas in mijn hand.

“Daar ben je eindelijk.”

“Sorry, de supermarkt was drukker dan verwacht.” De leugen rolt moeiteloos over mijn lippen. Nog voor ik de deur achter me gesloten heb, vraag ik me af waarom ik ze überhaupt uitspreek.

Ruben knikt alleen. “Geen probleem.” Hij sluit zijn laptop.

De spanning die zich onderweg ongemerkt tussen mijn schouderbladen heeft vastgezet, vermindert met een fractie.

“Ik begin meteen met het eten, goed?”

Nog voor hij kan antwoorden, zet ik de boodschappentas op het aanrecht en begin ik alles uit te laden.

“Het duurt niet lang. Ik heb iets meegenomen dat snel klaar is.”

“Je hoeft je niet te haasten.”

Ruben zegt niets terwijl ik de pasta in het kokende water laat zakken en de saus opwarm. Hij blijft aan de keukentafel zitten, zijn vingers losjes om zijn wijnglas gevouwen, en volgt zwijgend iedere beweging die ik maak.

“Hoe was je dag?” Vraag ik Ruben terwijl hij van zijn glas wijn drinkt. “Vandaag bijzondere studenten in je aula gehad?”

Hij snuift een lach weg. “De jeugd is hopeloos. Ik geef het op.” Ik lach nu zelf.

“Dat zeg je elk jaar en toch blijf je lesgeven.”

“Blijkbaar hou ik ervan mezelf te martelen.”

“Dat verklaart inderdaad een hoop.”

Hij lacht zacht en schudt zijn hoofd. Gedurende een paar seconden eten we zwijgend verder. Normaal gezien zou die stilte ongemakkelijk moeten zijn. Bij ons is ze dat niet.

“En?” vraagt hij uiteindelijk. “Hoe was jouw dag?”

Ik neem een slok van mijn water. “Goed.”

“Bij Tess geweest?”

Mijn vingers verstijven heel even rond mijn glas. “Ja.”

“Ze weet je altijd perfect mee te sleuren in haar enthousiasme.”

“Dat valt wel mee.”

“Vind je?” Hij schenkt mijn glas opnieuw vol. “En? Geschreven?”

De vraag zou eenvoudig moeten zijn, maar zo voelt ze niet.

“Een beetje.”

Hij neemt een slok van zijn wijn. “Zie je wel.”

Ik frons. “Zie ik wat?”

“Dat je het soms te ingewikkeld maakt.” Eén van zijn mondhoeken trekt licht omhoog.

“Je bent de hele tijd op zoek naar het perfecte idee, het perfecte verhaal, de perfecte eerste zin.”

Mijn blik zakt naar mijn bord. “Dat is nu eenmaal mijn werk.”

“Dat weet ik.” Zijn stem blijft zacht. “Ik mis de Ava die na een schrijfsessie enthousiast thuis kwam.”

Ik zeg niets.

“Wanneer heb ik je voor het laatst enthousiast over een boek horen praten?” De vraag blijft tussen ons hangen.

“Daar gaat het niet om.”

“Waar gaat het dan wel om?”

“Je weet dat het proces is—”

Van alle mensen zou net Ruben dit moeten begrijpen. Hij doceert literatuur. Hij leeft tussen verhalen. Toch voelt het alsof we plots een andere taal spreken. “Je weet waarom ik wil schrijven. Ik wil mensen helpen met mijn woorden.”

Hij kijkt me een paar tellen zwijgend aan.

Daarna schudt hij bijna onmerkbaar zijn hoofd.

“Je schrijft fictie, Ava.”

De irritatie schiet door mijn lichaam. “En zelfs in fictie zit een bron van waarheid.”

“Dat ontken ik niet.”

“Zo klinkt het anders wel.”

Ik sta op voordat hij nog iets kan zeggen. Mijn vingers klemmen zich iets te stevig rond mijn bord terwijl ik het naar de keuken draag. Zodra de kraan open gaat, laat ik de borden iets harder in de gootsteen zakken dan nodig is.

Ruben verschijnt in de deuropening. Hij neemt een slok van zijn wijn en leunt ontspannen tegen de deurpost.

“Wees nu niet boos, schat.”

Ik richt mijn aandacht op de borden in de gootsteen en doe alsof ik hem niet gehoord heb. Een paar seconden lang blijft het stil.

Dan hoor ik het zachte tikken van zijn glas dat op het aanrecht wordt neergezet. Nog voor ik kan reageren, voel ik zijn armen rond mijn middel. Zijn kin raakt mijn schouder. “Komaan.” Zijn lippen drukken een kus tegen mijn hals. “Ik bedoel er echt niets verkeerd mee, schat.”

“Misschien niet.” Ik houd mijn blik op de borden gericht. “Maar dat maakt het niet minder erg.”

Een paar tellen zegt hij niets.

“Luister eens, schat.”

Nog voor ik iets kan antwoorden, voel ik zijn hand zacht langs mijn arm glijden. Hij draait me voorzichtig naar zich toe.

“Ava, ik bedoel het goed.”

Hij laat zijn hoofd zakken en kust me voorzichtig.

Ik wil nog boos blijven, maar de spanning verlaat langzaam mijn schouders. Ik zucht tegen zijn mond en ontspan een beetje. “Dat weet ik.”

“Vergeet dat maar niet, ik bedoel het altijd goed.”

Nog een kus.

Nog een zachte aanraking.

Zijn hand strijkt langzaam over mijn zij en de vertrouwde warmte van zijn lichaam duwt de onrust naar de achtergrond.

Ik sluit mijn ogen voor even.

Waar maak ik me toch zo druk over?

“Zullen we anders dit weekend even weggaan?” fluistert hij tegen mijn oor. “Gewoon wij twee.”

Ik kijk hem recht aan. “Weggaan?”

“Mm.” Zijn duim maakt kleine cirkels op mijn heup.

“Een hotelletje. De kust. Een stad. Het maakt me niet uit.”

Een glimlach trekt aan mijn mondhoeken. “Dat klinkt verdacht romantisch.”

“Dat is ook de bedoeling.”

Voor het eerst die avond lach ik echt.

De rest van de avond verloopt verrassend rustig.

Ruben begint niet opnieuw over mijn manuscript en ik ben hem dankbaar genoeg om het onderwerp zelf ook te laten rusten. In plaats daarvan praten we over zijn studenten, een nieuwe tentoonstelling die binnenkort opent in Boston en de eindeloze discussie over waar we dit weekend naartoe zouden kunnen gaan.

Tegen de tijd dat we naar boven gaan, heb ik beloofd om morgen iets uit te zoeken. Voor één avond besluit ik niet opnieuw naar mijn laptop te grijpen. Ik focus op hem. Op ons. Op alles wat al jaren vertrouwd voelt.

Wanneer ik de volgende ochtend wakker word, is Ruben al vertrokken. Zijn lessen beginnen vroeg en hij vertrekt graag nog vroeger om studenten te ontvangen die zogenaamd dringende vragen hebben.

Buiten hangt een grijze regenlucht boven de stad. Kleine regendruppels tikken tegen het raam terwijl ik met een kop koffie aan de keukentafel ga zitten. After Words opent vandaag pas in de namiddag. Voor het eerst in weken voelt mijn hoofd niet volledig leeg.

Mijn laptop staat nog geen vijf minuten open wanneer mijn telefoon begint te trillen.

Eleanor.

Ik kan haar moeilijk blijven ontwijken.

“Goedemorgen,” zeg ik zo onschuldig mogelijk.

“Zeg me alsjeblieft dat je geschreven hebt.”

“Goedemorgen, Ava. Hoe gaat het met je? Goed, dank je, Eleanor. Fijn dat je het vraagt.”

“Dat sarcasme klinkt een stuk hoopgevender dan de stilte van afgelopen weken.” Haar stem klinkt opgeluchter. “En voor je me weer drie weken gaat negeren, ga je met me brunchen.”

Mijn ogen blijven hangen op het document dat nog openstaat op mijn scherm.

“Zo erg is het toch niet?”

“Je hebt drie weken niet op mijn telefoons of mails gereageerd, Ava.” Daar heeft ze een punt. “Het café naast Willow & Reed. Over een uur.”

Mijn blik glijdt naar de regen buiten. Ik voel er weinig voor om nu naar buiten te gaan.

“Je gaat me niet eens vragen of ik tijd heb?”

“Nee.” Haar antwoord komt snel. “Want als ik dat doe, verzin je weer een excuus.”

“Over een uur dus.”

“Perfect, dan bespreken we jouw manuscript voordat Margaret beslist dat ik mijn werk niet meer doe.”

Wanneer de verbinding wordt verbroken, blijf ik nog even naar het scherm van mijn laptop kijken.

Het is niet veel, waarschijnlijk niet eens genoeg om Eleanor te overtuigen of het goed genoeg is of niet, maar het is een begin. Met een laatste slok van mijn koffie druk ik het script af, klap ik mijn laptop dicht en sta ik op. Als ik nog langer wacht, staat Eleanor straks persoonlijk voor mijn deur.

Tegen de tijd dat ik de deur van het café openduw, ben ik half doorweekt. Blijkbaar vonden de weergoden dat vijf meter wandelen meer dan genoeg was om me een gratis douche te geven.

Een belletje rinkelt boven mijn hoofd en de warmte van de zaak slaat me meteen tegen mijn gezicht. Ik spot Eleanor vrijwel meteen. Ze zit achteraan bij het raam met een kop koffie voor zich en een tablet naast haar bord. Nog voor ik haar kan begroeten, kijkt ze op.

“Ava. Meisje, je bent helemaal doorweekt.”

Ik trek mijn jas uit en schuif de stoel tegenover haar naar achteren. “Ik stapte net mijn auto uit en de sluisen gingen open.”

Eleanor begint te lachen. Ze wenkt de ober en zonder woorden weet hij meteen wat hij moet doen. Ze komt hier duidelijk wel vaker. Nog voor ik goed en wel ga zitten staat er al een heerlijk warme kop koffie voor me.

“Dankje,” zeg ik glimlachend tegen de jongen. Een paar seconden later leg ik een stapel geprinte pagina’s voor haar neer.

Voor het eerst sinds ik haar ken, lijkt Eleanor daadwerkelijk sprakeloos. “Wat is dat?”

“Een manuscript.”

“Dat zie ik.” Ze pakt de eerste pagina op alsof ze niet helemaal gelooft dat ze echt bestaat. “Hoeveel woorden?”

“Bijna tienduizend.”

Haar ogen schieten naar de titelpagina en daarna terug naar mij. “Tien-duizend?”

Eleanor laat zich achterover in haar stoel zakken.

“Je hebt drie weken lang geen enkele mail beantwoord, geen enkel telefoontje opgenomen en geen enkel hoofdstuk doorgestuurd.”

“Klopt.”

“En nu kom je hier binnen gewandeld met tienduizend woorden?”

“Ook dat klopt.”

“Oké.” Dat is alles wat ze zegt. *Oké.*

Maar na jaren samenwerken weet ik precies wat dat betekent. Ze heeft hoop.

Voorzichtig slaat ze de eerste pagina open.

De jongen die me eerder koffie bracht, zet ondertussen twee schotels met sandwiches voor ons neer.

Eleanor lijkt het amper te merken. Haar aandacht verdwijnt volledig in het manuscript terwijl haar blik van de ene pagina naar de andere glijdt.

Ik probeer mezelf bezig te houden met mijn koffie, wat ongeveer twee minuten lukt. “Je weet dat er nog veel aan kan veranderen,” begin ik uiteindelijk.

Zonder op te kijken steekt Eleanor één vinger op. Ik sluit meteen mijn mond weer. Terwijl de regen tegen het raam blijft tikken, komen en gaan mensen rondom ons.

Niets lijkt Eleanor te bereiken. Af en toe fronst ze, soms schudt ze haar hoofd en één keer mompelt ze iets wat verdacht veel klinkt als: *Nee. Nee, dat zou ik niet doen.* Ik heb geen idee over welk deel ze het heeft.

De tijd kruipt voorbij terwijl mijn zenuwen alleen maar erger worden. Een sandwich verdwijnt, gevolgd door een tweede, zonder dat haar aandacht ook maar één seconde van het papier afwijkt.

“Zeg iets.”

“Ik ben verbaasd.”

De grond zakt onder mijn voeten weg. “Dat klinkt niet bepaald positief.”

“Ik was nog niet uitgesproken—”

Ze tikt met haar vingertoppen tegen het manuscript.

“Drie weken lang negeer je mijn telefoontjes, mijn mails en zowat mijn volledige bestaan. Ik was ervan overtuigd dat ik vandaag opnieuw een excuus zou krijgen.”

Mijn maag draait zich om. *Shit, shit, SHIT*. Ze vind het niet goed. “Eleanor—”

“En dan geef je me dit.” Ze schudt langzaam haar hoofd. “Ik had verwacht dat je terug zou komen met fantasy, misschien een nieuw idee. Een andere wereld, een draak of twee.” Ik kan het niet laten om te grijnzen.

“Een draak of twee?”

“Je begrijpt mijn punt.”

Haar blik glijdt opnieuw naar het manuscript. “Ik ben bijna dankbaar dat je fantasy laat liggen en hiervoor kiest.”

Mijn hart maakt een klein sprongetje. Dat is waarschijnlijk het dichtste wat Eleanor ooit bij een compliment in de buurt zal komen.

Dan vernauwt ze haar ogen. “Maar nu komt de belangrijke vraag.” Daar is het.

“En dat is?”

“Zeg me alsjeblieft dat die mysterieuze onbekende man gebaseerd is op een echte man.”

Ik verslik me bijna in mijn koffie. “Die man is niet waar het verhaal over gaat, Eleanor.”

Ze lacht. “Nee, uiteraard niet.” Aan haar gezicht zie ik dat ze me geen seconde gelooft. “Maar Ava...” Ze tikt tegen het manuscript. “Dit is goud.”

Mijn vingers sluiten zich steviger rond mijn kop koffie.

“Wat of wie je ook deze inspiratie heeft gegeven, het werkt.” Haar blik glijdt opnieuw naar de stapel pagina’s. “Hou dit niveau aan.” Alle humor verdwijnt uit haar stem. “Niet twijfelen, niet opnieuw herschrijven voor je klaar bent en niet drie hoofdstukken verwijderen omdat je denkt dat ze niet goed genoeg zijn.”

Ik open mijn mond.

Ze steekt een vinger op. “Zie je? Exact dat bedoel ik.”

Ik kan het niet laten om te lachen. “Eleanor—”

“Nee.” Ze schudt haar hoofd. “Luister nu eens naar mij.”

Haar hand blijft rusten op het manuscript. “Als de rest van dit verhaal dezelfde kwaliteit heeft als deze eerste tienduizend woorden, dan heb je iets bijzonders in handen.”

Mijn glimlach verdwijnt langzaam. “Denk je dat echt?”

“Ja.” Geen aarzeling, geen nuance. Gewoon *ja*.

“Sterker nog.” Ze glimlacht tevreden. “Ik denk dat dit een bestseller kan worden.”

Mijn blik zakt naar het manuscript tussen ons in. Drie weken geleden had ik nog geen woord op papier gezet. Nu kan ik alleen maar hopen dat Eleanor gelijk heeft.

HOOFDSTUK

Zes
CALEB

HET RITMISCHE GELUID VAN MIJN VUISTEN TEGEN DE BOKSZAK VULT DE lege gym terwijl de regen tegen de hoge ramen tikt.

De bokszak zwaait achteruit en komt meteen terug. Automatisch vang ik de beweging op met een volgende stoot. Na al die jaren hoef ik er niet meer over na te denken. Mijn lichaam kent het ritme beter dan mijn hoofd.

Ethan noemt het koppigheid dat ik altijd om zeven uur 's morgens in de gym sta. Ik noem het gezond verstand.

Er zijn weinig plaatsen waar niemand iets van me verwacht. Iron & Edge is daar één van. Dat was uiteindelijk ook de reden waarom ik naar Ashford ben gekomen. Niet voor de stad of de omgeving en al zeker niet voor de eindeloze regen die hier blijkbaar negen maanden per jaar uit de lucht valt. Niemand weet wie ik was voor ik hierheen gekomen ben. Ashford heeft me iets gegeven wat ik al lang niet meer heb gehad: rust.

De gym is nog lang niet af en er zijn nog honderd dingen die beter kunnen. Toch voelt Iron & Edge niet langer alleen als een idee. Voor het eerst in lange tijd voelt het alsof ik iets aan het opbouwen ben in plaats van achter de feiten aan te lopen.

Mijn telefoon trilt ergens op het bureau. Ik negeer het geluid, maar een paar seconden later trilt hij opnieuw. En daarna nog een keer. Met een zucht stap ik er uiteindelijk naartoe en zie drie gemiste oproepen.

Mason.

Mijn hand blijft een moment op het toestel rusten. Een normaal mens zou zich zorgen maken.

Ik vraag me vooral af welk probleem ik deze keer mag oplossen. Voor ik kan beslissen of ik terugbel, verschijnt er een nieuw bericht op mijn scherm.

Mason

Bel me terug.

Ik staar enkele seconden naar de woorden. Daarna vergrendel ik mijn telefoon opnieuw.

De voordeur van de gym zwaait open en een koude windvlaag volgt Ethan naar binnen. Hij knikt kort mijn richting uit, gooit zijn sporttas in een hoek en begint zonder veel woorden zijn handen te tapen.

Dat is één van de redenen waarom we al jaren samenwerken. Niet alles hoeft een gesprek te zijn. Een paar minuten later staan we tegenover elkaar

in de ring. Ethan vangt mijn eerste combinatie op met de focus pads. En nog één. En daarna nog één. Het ritme voelt vertrouwd.

“Ik heb gisteren nog drie inschrijvingen gekregen voor die zelfverdedigingslessen.”

Ik raak opnieuw het kussen. “Mooi.”

“Blijkbaar zijn mensen plots geïnteresseerd in hun eigen veiligheid.”

“Wonderen zijn de wereld nog niet uit.”

Ethan grijnst. “Misschien moet ik een tweede sessies openen.”

Ik haal mijn schouders op. “Als er geen plaats meer is, dan doe je dat.”

Hij vangt opnieuw een reeks stoten op. “Misschien krijgen we die rosse van de overkant ook nog overtuigd.”

Ik negeer de opmerking. Die griet interesseert me weinig op dit moment. Ik moet me focussen op wat belangrijk is. “Ethan.”

“Mm?”

“Heb je een nieuw tijdstip gekregen?”

Hij doet alsof hij niet begrijpt waar ik het over heb. “Voor de lessen?”

Ik kijk hem aan.

Hij zucht overdreven.

“Je weet best wat ik bedoel.” Geen antwoord.

Ethan verschuift zijn gewicht. “Heb je die schrijfster trouwens nog gezien?” Daar is hij weer.

“Ethan.”

“Wat?”

“Het nieuwe tijdstip van de match.”

Hij probeert zijn glimlach te verbergen. “Volgens mij zijn ze alle twee vrijgezel.”

Mijn volgende stoot raakt het kussen hard genoeg om zijn armen achteruit te doen schieten.

“Godverdomme!”

Ik zet door, haak mijn arm achter zijn nek, draai mijn heup en veeg tegelijkertijd zijn voorste been weg.

Ethan belandt met een doffe klap op de mat. “Jezus Christus, Caleb!”

Ik kijk op hem neer. “Je weet dat je gefocust moet blijven.”

Hij vloekt nog eens.

“Zelfs wanneer je assisteert.”

“Je bent een eikel.”

“Klopt. En nu zeg je me het nieuwe tijdstip.”

Ethan laat zijn hoofd achterover op de mat vallen en zucht. “Het is al goed. Deze vrijdag, elf uur.”

Perfect. Ik moet vijftigduizend dollar neerleggen tegen het einde van de maand, dus hoe sneller er een nieuwe match is, hoe beter.

“Ze is niet single trouwens,” vul ik aan.

Ethan wrijft opnieuw over de plek waar ik hem net tegen de mat heb gewerkt.

Hij begrijpt meteen over wie ik het heb.

“Dus doe geen moeite.”

Met een vloeiende beweging rolt hij achteruit en veert weer recht.

“Alsof dat ons al heeft tegengehouden.”

Ik kijk hem aan. “Ethan.”

Hij zucht overdreven. “Rustig, ik bedoel haar niet.”

“Mooi.”

“We zijn naar Ashford gekomen omdat we van de shit weg wilden, dan ga ik zeker niets beginnen met een getrouwde vrouw. En jij ook niet.” Mijn blik blijft op hem rusten.

Ethan houdt mijn blik een seconde lang vast voordat hij zijn schouders ophaalt.

“No worries.”

Een grijns verschijnt op zijn gezicht. “Ik heb mijn oog meer op die rosse.”

Ik schud mijn hoofd. “Natuurlijk heb je dat.”

“Wat?” Hij heft de focus pads opnieuw omhoog. “Ze is uitdagend.”

“Dat is één manier om haar te beschrijven.”

Ethan negeert me volledig. “Over die rosse gesproken. Ik heb een klein hongertje.”

Mijn blik schiet zijn richting uit. “Ik denk er niet aan.”

“Je weet niet eens wat ik wilde voorstellen.”

“Jawel.”

“En?”

Ik gooi de tape in de vuilbak. “Nee.”

Ethan grijnst. “Je wordt voorspelbaar.”

“En jij bent irritant.”

“Perfect, dan zijn we het eens.”

Een paar minuten later sta ik alsnog mijn jas aan te trekken en stappen we de gym uit. Ethan steekt zijn handen in zijn zakken terwijl we richting de bar wandelen. De regen is ondertussen gestopt, maar de lucht hangt nog steeds zwaar en donker boven ons.

Mijn telefoon begint opnieuw te trillen. Mason, alweer. Ik zucht en kijk naar Ethan. “Ik kom zo, ga al maar—”

“Niet terugkrabbelen.”

Ik steek mijn middelvinger op.

Hij lacht en stapt alvast verder, waardoor ik alleen achter blijf op de stoep.

“Ja, Mason.”

Het blijft een paar seconden stil aan de andere kant van de lijn.

Meteen al een slecht teken.

“Mason.” Zeg ik opnieuw.

“Ik zit in een kliniek.”

Ik sluit mijn ogen. “Wat? Wat heb je—”

“Afkickkliniek.”

Mijn vrije hand schiet naar mijn gezicht en ik duw mijn twee vingers tegen mijn ogen. "Hoe?"

"Ik ben betrapt."

Mijn maag draait zich om. "Betrapt? Je was toch clean?"

Opnieuw stilte.

"Godverdomme, Mason."

"Ik weet het."

"Nee, dat weet je blijkbaar niet." De woorden komen er harder uit dan bedoeld.

Hij ademt hoorbaar uit. "Sorry."

Ik sluit mijn ogen opnieuw. "Leg uit."

"Het is niet zo simpel."

"Probeer het toch maar."

"We waren met vier."

Mijn hand balt zich automatisch tot een vuist. "Mason." De straat rondom mij lijkt plots een stuk stiller.

"Omdat het mijn eerste officiële vergrijp is..." Hij laat de zin onafge maakt hangen. "Ze hebben me de keuze gegeven." Zijn stem klinkt kleiner dan anders. "Vrijwillig opgenomen worden of de cel in."

Ik laat mijn hoofd achterover zakken.

Nu ben ik degene die zwijgt.

"Je moet me hier uit halen, Cal. Ik trek dit niet—"

Ik schud mijn hoofd. "Nee, Mason. Volgens mij is die kliniek éxact waar je moet zijn." Het blijft stil aan de andere kant van de lijn. "Raak clean."

"Cal—"

"Raak. Clean." Ik kan hem niet weer helpen. "Je moet eens beginnen nadenken over je toekomst."

Een humorloze lach weerklinkt door de telefoon. "Welke toekomst?"

Daar heb ik geen antwoord op en misschien is dat nog het ergste. Want een paar jaar geleden had Mason er één, een verdomd goede zelfs. Mijn blik blijft hangen op de overkant van de straat. "Je bent slim genoeg om dokter te worden. Slim genoeg om door die opleiding te geraken, dus vertel mij niet dat je geen toekomst hebt." De stilte die volgt, zegt genoeg. "Mason?"

Hij zucht diep. "Ik heb het verpest."

Ik sluit mijn ogen.

"Klopt." Ik kan niets anders zeggen op dit moment.

Zijn adem stokt.

"Mason, dit betekent niet dat het voorbij is."

Het blijft opnieuw stil aan de andere kant van de lijn.

"Raak clean, Mason. Doe wat ze van je vragen. Blijf daar zolang als nodig is."

"Cal—"

"En wanneer je buitenkomt, begin je opnieuw."

Een humorloze lach ontsnapt hem. “Zo eenvoudig is het niet.”

“Nee.” Daarover zijn we het eens. “Niets aan jouw leven is de laatste jaren eenvoudig geweest.”

Mijn hand klemt zich steviger rond mijn telefoon.

“Maar je bent niet dood.” De stilte die volgt duurt lang. “Dus stop met te doen alsof alles voorbij is.”

Aan de andere kant van de lijn blijft het weer een paar seconden stil. “Oké.”

Dat ene woord klinkt moedelozer dan alles wat hij daarvoor gezegd heeft.

Ik sluit mijn ogen. “Mason.”

“Ja?”

“Blijf daar.”

Het blijft even stil, even twijfel ik of hij er nog is.

“Oké.” Zegt hij uiteindelijk.

“En Mason — doe geen domme dingen.”

Er klinkt een korte lach aan de andere kant.

“Dat advies komt rijkelijk laat.”

“Raak gewoon clean.” Daarna verbreek ik de verbinding.

Ik blijf nog een paar seconden buiten staan. Mijn hoofd kantelt achterover terwijl ik naar de grijze lucht boven Ashford kijk. De regen is gestopt, maar jammer genoeg geldt dat niet voor de rest van mijn problemen.

Met een zucht duw ik uiteindelijk de deur van After Words open. De bar is een stuk rustiger dan gisteren. Het middag publiek heeft plaatsgemaakt voor een handvol klanten die verspreid over de zaak zitten.

Mijn blik vindt Ethan vrijwel onmiddellijk. Hij zit aan de bar... naast Tess. Ze gebaart enthousiast met haar handen terwijl ze iets uitlegt dat vermoedelijk over boeken gaat. Tot mijn verbazing lijkt hij daadwerkelijk te luisteren en knikt af en toe.

Wanneer hij opkijkt en mij ziet, verdwijnt de grijns van zijn gezicht. “Alles oké?”

Ik schud mijn hoofd.

Ik zet een paar stappen richting de bar of tenminste, dat probeer ik.

Halverwege wordt mijn pad geblokkeerd. Een bruin harige hond gaat doodleuk voor mijn voeten zitten met zijn blauwe ogen recht op mij gericht. Nog nooit heb ik zulke blauwe ogen bij een hond gezien. Ik kijk naar beneden. Hij kijkt terug.

“Juist.” De hond, die was ik vergeten.

Ik zet een stap opzij en de hond schuift mee. Ik probeer het langs de andere kant. Zelfde resultaat. Vanachter de bar klinkt een geamuseerde zucht.

“Bespaar jezelf de moeite.”

Mijn blik schiet naar Tess.

Ze neemt een slok van haar koffie. “Onze vriend Fable heeft besloten dat hij aandacht wil.”

Ik kijk opnieuw naar de hond. "En als ik nee zeg?"

"Dan blijf je daar waarschijnlijk staan tot sluitingstijd."

Ethan snuift een lach weg.

De hond blijft me onverstoord aankijken.

"Dit is belachelijk."

"Welkom in mijn wereld," zegt Tess. De hond — Fable — kwispelt alsof hij weet dat het over hem gaat. Ik heb niets tegen honden, integendeel, maar ik ben er ook niet het type voor dat op de grond gaat zitten praten als een baby. Toch heeft hij iets.

Met een zucht rol ik met mijn ogen en zak door mijn benen tot ik ongeveer op dezelfde hoogte zit. "Tevreden?"

De hond kantelt zijn kop een beetje wanneer ik mijn hand uitsteek en hem achter zijn oren krab. Zijn staart begint harder heen en weer te slaan. Fable springt recht, geeft mijn hand nog een laatste duw met zijn snuit en besluit vervolgens dat ik voldoende geslaagd ben voor zijn inspectie. Dan pas maakt hij de weg vrij.

"Zie je wel," zegt Tess. "Dat viel toch mee?"

Ik kom weer recht. "Wie is hier eigenlijk de baas? Jij of die hond?"

Tess opent haar mond. Nog voor ze kan antwoorden, blaft Fable één keer. Ik kijk naar de hond en de hond kijkt terug.

"Duidelijk." Ik schud mijn hoofd en neem plaats aan de bar terwijl Fable zich tevreden met zijn speeltje terugtrekt. Mijn telefoon blijft in mijn hand liggen. Het scherm is ondertussen zwart geworden, maar toch blijft mijn blik er telkens opnieuw naartoe glijden.

Mason. Hoe kon hij zo verdomd stom zijn? Een paar maanden geleden leek alles eindelijk de juiste richting uit te gaan. Hij was terug aan het studeren, terug aan het plannen. Voor het eerst in een jaar sprak hij opnieuw over stages en examens in plaats van schulden en problemen. En nu dit. Aan de andere kant van de bar gaat het gesprek gewoon verder alsof de wereld niet net een nieuwe manier heeft gevonden om me tegen de schenen te stampen.

Tess leunt met haar ellebogen op het houten blad terwijl Ethan uitlegt hoe de zelfverdedigingslessen precies in elkaar zitten. Aanvankelijk lijkt ze vooral beleefd te luisteren, maar naarmate het gesprek vordert, begint ze steeds meer vragen te stellen: Hoeveel lessen worden er gegeven? Hoe groot zijn de groepen? Moet je sportief zijn? Ethan beantwoordt ze allemaal verrassend geduldig.

"En als iemand absoluut niets van vechtsport kent?"

"Er zijn beginnerslessen, daar leren we die persoon alles vanaf nul."

Tess knikt langzaam.

"Schrijf je gewoon in, dan zie je het zelf wel."

"Ik heb daar helemaal geen tijd voor."

"Dat zegt iedereen."

"Je mag trouwens altijd privélessen boeken," gaat Ethan verder.

Tess trekt een wenkbrauw op. "Privélessen?"

“Eén op één, dat gaat sneller.”

“Dat klinkt duur.”

Hij grijnst subtiel en leunt wat dichterbij. “Dat kunnen we wel regelen.”

Ik hoor Tess ingehouden lachen. “Ja, ja, dat zal wel.”

Voor Ethan nog iets kan antwoorden, wordt haar aandacht getrokken door een vrouw aan een tafeltje verderop. “Momentje.” Ze grijpt een notatieblok van achter de bar en loopt richting de klant. De stilte die achterblijft duurt amper een paar seconden.

“Dus,” zegt Ethan terwijl hij het bier in zijn glas draait. “Wat is er aan de hand?”

Mijn blik blijft op de bar rusten. “Niets.”

“Bullshit.”

Ik reageer niet.

Ethan kent me ondertussen lang genoeg om te weten wanneer hij moet blijven aandringen. Blijkbaar is dit zo’n moment. “Was het Mason?”

Ik span mijn kaan automatisch aan.

“Caleb—”

“Laat het.” Mijn stem klinkt scherper dan bedoeld.

Ethan zegt niets meer.

Wanneer Tess enkele minuten later terugkeert met een blad vol bestellingen, kijkt ze van hem naar mij. “Alles oké?” Mijn blik blijft op mijn telefoon rusten.

“Ja,” antwoord ik kort.

De stilte die volgt duurt net iets te lang. Tess werpt even een korte blik op Ethan en knikt alleen. “Oké...” Ze zet het blad neer. “Eén Darcy Macchiato, twee Chai-ter hoofdstukken en—”

“Sorry.” De woorden verlaten mijn mond nog voor ik er erg in heb. Haar wenkbrauwen schieten omhoog. “Ik heb gewoon een slechte dag.”

De spanning in haar schouders vermindert onmiddellijk. “Dat kan gebeuren.”

Ik adem langzaam uit en kom recht van mijn kruk. “Waar is het toilet?”

Tess wijst naar de trap achteraan. “Boven, achteraan in de gang.”

“Bedankt.”

Tess gaat alweer verder met haar bestelling vol namen die voor mij meer klinken als boektitels dan drankjes. Normaal zou ik daar waarschijnlijk een opmerking over gemaakt hebben, maar vandaag ontbreekt de energie me.

Mijn blik kruist die van Ethan. Hij zegt niets. Voor één keer probeert hij niet verder te graven naar antwoorden die ik toch niet zal geven. Daar ben ik hem dankbaar voor. Vandaag heb ik simpelweg niet de energie om nog een probleem erbij te nemen.

De trap kraakt zacht onder mijn gewicht terwijl ik naar boven loop, waar het opmerkelijk stil is. Het geroezemoes van de bar verdwijnt vrijwel

volledig zodra ik de laatste trede neem en maakt plaats voor het zachte getik van toetsenborden en het geritsel van papier. Een paar tafels zijn bezet, maar niemand lijkt veel aandacht te hebben voor de mensen om zich heen.

Mijn blik blijft uiteindelijk hangen bij de tafel aan het raam. Ava. Haar laptop staat open voor haar en losse pagina's liggen verspreid over het tafelblad naast een koffiekop die al lang leeg lijkt te zijn.

Ze heeft me niet opgemerkt. Haar aandacht gaat volledig naar het scherm voor haar terwijl ze iets typt, weer verwijdt en vervolgens opnieuw begint. Het hele riedeltje herhaalt zich nog een keer voordat ze zichtbaar gefrustreerd achterover leunt en met beide handen door haar haar gaat.

Het ziet eruit als iemand die een gevecht tegen zichzelf aan het verliezen is.

Geen wonder dat ze bij de drive-in keek alsof ze iemand wilde wurgen, al vermoed ik dat ik destijds bovenaan dat lijstje stond.

Ze blijft verder typen. Een zin verschijnt op het scherm en verdwijnt kort daarna opnieuw. Ik loop verder de ruimte in.

“Ziet er frustrerend uit.”

Ava schrikt zichtbaar op en haar vingers slaan op de verkeerde toetsen terwijl haar hoofd omhoog schiet. “Godverdomme.”

Eén van mijn mondhoeken trekt omhoog. “Dat beantwoordt mijn vraag wel.”

Ze drukt haar hand tegen haar borst en werpt me een blik toe die bevestigt dat ik nog steeds hoog op die ene lijst sta. “Heb je niets beters te doen dan mij telkens de dood in te jagen?”

“Waarschijnlijk wel.” Ik trek een stoel achteruit en ga zitten zonder op een uitnodiging te wachten. “Maar dit leek me interessanter.” Haar ogen vernauwen zich.

“Je vindt het interessant om mensen lastig te vallen?”

“Alleen wanneer ze er zo ontvankelijk voor zijn.”

Een geluid dat verdacht veel op een ingehouden kreun lijkt, ontsnapt uit haar keel.

Daarna richt ze haar aandacht opnieuw op haar scherm. Tenminste, dat probeert ze.

Nog geen minuut later verdwijnt opnieuw een volledige alinea. Ava staart enkele seconden naar haar scherm voordat ze haar handen van het toetsenbord haalt.

“Als je iets te zeggen hebt, zeg het dan gewoon en laat me dan weer met rust.”

“Waarom zou ik iets te zeggen hebben?”

“Omdat je al vijf minuten naar mijn scherm zit te kijken.”

“Nu ben je aan het overdrijven.”

Ze kijkt me stuurs aan.

“Vier minuten; maximum.” Grap ik.

Uiteindelijk duwt ze haar stoel achteruit. "Je bent zo vervelend." Met een laatste waarschuwende blik draait ze zich om en verdwijnt richting de gang achteraan.

Ik blijf alleen achter aan de tafel. Mijn blik glijdt gedachteloos over de losse pagina's die overal verspreid liggen. Waarschijnlijk zou ik gewoon naar het toilet moeten gaan waarvoor ik hier zagezegd naar boven kwam. Waarschijnlijk zou ik ook niet naar haar werk moeten kijken, maar toch blijft mijn aandacht hangen op een stuk tekst bovenaan één van de pagina's. Nog voor ik er erg in heb, lees ik de eerste zin.

Mijn collega kan de pest krijgen.

Dat is de eerste gedachte die door me heen schiet wanneer ik voor de derde keer zijn nummer probeer en opnieuw zijn voicemail krijg. De carpool parking is verlaten op drie auto's na, mijn nachtschift begint over twintig minuten en de volgende bus vertrekt pas over een uur. Ik open de Uber-app en vloek wanneer ik de wachttijd zie verschijnen.

Hij gaat hier zo veel spijt van krijgen.

Ik begin manieren te verzinnen hoe ik uiteindelijk toch op tijd op mijn werk raak en meteen kan afrekenen met die collega, maar wordt onderbroken door een geluid.

Gesmoord gevloek, ergens tussen de geparkeerde wagen, waardoor ik abrupt stop met denken. De verstandige keuze zou zijn: weglopen, taxi bellen, klaar. Ik weet wat er gebeurt met mensen die op vreemde geluiden afgaan op verlaten parkings. Dit gebeurt letterlijk in elke horrorfilm. Maar wat ik blijkbaar niet ben, is verstandig. Mijn nieuwsgierigheid wint en ik stap op het geluid af, mijn hand in mijn werktas, met mijn deo klaar in mijn hand. Je weet maar nooit, toch?

Wanneer ik het gesmoord gevloek volg achter een oud reclamebord zie ik een man leunend tegen een motor, zijn hand tegen zijn zij gedrukt, en zelfs in het schaarse licht zie ik wat er mis is.

De vreemde man draait zich om zodra hij me hoort en ik